

Telefonul mobil a intrat definitiv în viața noastră și, mai mult decât ne dăm seama, a devenit, perfid, stăpânul nostru.

Desigur, imi amintesc Otopeniul anilor 70-80, predestinat parcă atunci să rămână etern un loc „unde nu se întâmplă nimic”, atât de aproape și totuși atât de departe de capitală. A avea telefon pe atunci te situa în rândul privilegiaților sortii, mai ceva decât posesorii decapotabilelor astăzi. Părea o altă lume, dintr-un alt timp: doar telefonul fusese inventat cu mai bine de 100 de ani în urmă!

Raportat la această realitate, evident că telefonul mobil devine azi spectaculos. Vital, chiar. Dar, ca în cazul posesorilor de cățeii de rasă, nu mai știi, în cele din urmă, cine pe cine scoate la plimbare și cine cui îi este stăpân!

Sub pretextul, justificat de altfel, al libertății de a comunica, telefonul mobil s-a strecurat în viața noastră mai întâi ca o necesitate, apoi ca o „jucărie” miraculoasă care face atâtea alte lucruri, și a sfârșit prin a deveni realmente un drog tehnologic, hrănit de orgoliul de imagine, de modă sau de putere.

Pisicuța de altădată a devenit un tigru feroce, care a pus laba, amenințător, pe timpul nostru, pe liniștea noastră, pe viața personală în general. Timidul nostru „pisi-pis” nu se mai aude sub răgetul care ne bagă în speriețiși ne demonstrează, zilnic, cine e stăpânul.

Și, toate acestea, în numele iluziei că suntem mai aproape unii de alții. Minciuna e atât de transparentă! Cu cine mai avem răgazul să vorbim față în față, ca de la om la om? Cui îi mai deschidem ușa casei noastre, când în agenda electronică sunt toate numerele de care avem (sau nu) nevoie? Și pe care, de altfel, nulefolosim, tocmai pentru că le știm acolo oricând, la dispoziția noastră. „Te sun eu” sau „Ne mai auzim” devin formule sinonime cu un politicos dar rece „Mio”.

Să nu uităm de iluzia libertății pe care ne-ar oferi-o telefonul mobil. Ai libertatea să-l apelezi pe celălalt oricând e nevoie, cu efort și consum minim de timp. Dar ti-ai pierdut cu desăvârșire libertatea, când ești sunat. Oricând. Oriunde. În orice împrejurare. În orice moment al vieții tale

prețios, odată cu soneria telefonului năvălesc în viața ta o mulțime de oameni, cu bagajele lor de probleme, întrebări și rugăminți. Departe de a fi liber, ești mai încătușat ca oricând, încolțit fără scăpare.

Civilizația ne învață, dacă știm să observăm și să analizăm, că orice cucerire aduce cu ea efecte secundare, ascunse bine sub o glazură atrăgătoare. Cheia este să-ți păstrezi libertatea de a decide, păstrând măsura, cine, cum și când să intre în viața ta. Cât să aștepți. Care e granița între a vorbi cu oamenii și a da buzna în viața lor. Intre a tăcea ocrotitor și a tăcea cu rece indiferență.

Oamenii sunt stăpânii obiectelor, nu sclavii lor. Să nu uităm parabola cu monstruosul Frankenstein care și-a ucis creatorul. Aici e diferența între progresul civilizației și decăderea ei. Si de aceea, dați-mi voie, chiar înotând contra curentului, să nu-mi placă telefoanele mobile. Pentru că pun bariere între oameni. Pentru că îi alătură, sec, unui număr. Parcă am mai văzut asta și altundeva. Unde oare? Si era vorba tot despre a fi sau a nu fi liber.

Prof. Ioana Luminița Ungureanu (no phone number)